Saltul

Marius M.D.

3,2,1 start.

Naveta ţâşni înainte formând un arc electric. Părea că pereţii metalizaţi tremurau, apoi parcă se ondulau. În clipa următoare, o explozie de lumină orbi monitorul iar, naveta dispăru. Un fior trecu prin corpul Cameliei şi suflarea parcă-i îngheţă. Urmări, înfricoşată, monitorul aşteptând.

— N-o să-l mai vedem acolo. N-avem camere să-l urmărescă la viteza aceea. Îl monitorizăm doar aici, zise Doctorul, arătându-i un alt monitor pe care pâlpâia o lumină ce se deplasa într-un sistem solar digital. Când va ajunge la Saturn, telescopul Vision, va putea să ne arate imagini.

— Peste o oră şi 20 de minute.

Doctorul o privi uşor surprins, apoi adăugă:

— Văd că Dragoş v-a explicat unele lucruri. În teorie distanţa până la Saturn ar trebui să fie parcursă în 1 oră şi 20 de minute, dacă avem o navă care să ruleze cu viteza luminii. Din testele noastre am ajuns la concluzia că Speranţa va depăşi această viteză.

— O să merg la copii, dacă apare ceva...

— Vă contactez imediat. Puteţi viziona călătoria lui Dragoş pe sistemul Tv. Se transmite în direct.

În sala de mese cei doi copii erau înconjuraţi şi copleşiţi de atenţia mai multor femei din laborator. Cum intră în cameră, Alina zbură de pe scaun în braţele ei, chiar şi bebele zâmbi şi începu să dea din mânuţe la vederea ei. Îl luă în braţe strângându-l la piept. Se lăsă copleşită de amintiri, răspunzând neatentă celor din jur. Apoi, mai mute glasuri se ridicară exclamând.

— A ajuns! A ajuns! Şi toată lumea îşi concentră atenţia asupra proiecţiei tv. Naveta apăruse lângă Saturn. Totul părea în ordine. Camelia izbucni în lacrimi, de bucurie, atunci când auzi glasul lui Dragoş în difuzoare.

— Totul a decurs normal, misiune îndeplinită. Mă întorc acasă. Spuneţi-i soţiei mele c-o iubesc.

— Şi eu te iubesc aproape strigă Camelia cu ochii umezi. Apoi se întoarse spre Alina şi-i arătă cu mâna spre navetă.

— Acolo e tata, vezi?

— Bună tati! Şi fetiţa îi făcu veselă cu mâna.

— Misiune îndeplinită, aşa a spus Dragoş Munteanu. Primul om care a trecut bariera vitezei luminii. Incredibil, asta va intra în cărţile de istorie. Primul om ce a depăşit viteza luminii este un Român. Asta trebuie să vă facă extrem

de mândrii. Vocea comentatorului fu acoperită de consilierul doctorului care intră în sală.

— Doamnă Munteanu, Doctorul vă cheamă în sala de comandă. În laborator, un sentiment de nelinişte o cuprinse, atmosfera de calm se preschimbase într-una de preocupare.

— Ce se întâmplă? Totul este în regulă?

— Da, nu-ţi face probleme. Totul e sub control. Zise doctorul oarecum nesigur pe el. Apoi reluă. Te-am chemat pentru că Dragoş va face saltul înapoi. Ai zis că vrei să fii prezentă. Camelia aprobă dând din cap.

— Bine oameni buni, Dragoş începe saltul spre casă, hai să-l aducem înapoi în siguranţă.

1,2,3 start.

Naveta dispăru de lângă Saturn iar după câteva secunde dispăru şi de pe monitorul Laboratorului. Exclamaţii de uimire se auziră simultan în sală. Camelia urmărea cu inima împietrită monitorul, pe care simularea sistemului solar continua, dar luminiţa ce corespundea navetei iubitului ei dispăruse.

***

Dragoş se ridică încet din patul conjugal, se duse tiptil lângă pătuţul lui Rareş şi-i dădu suseta. Guriţa roşiatică a ghemotocului se deschise atât cât să primească bulbul de

plastic apoi se închise la loc. Un rictus de mulţumire apăru fugar pe faţa bebe-lui şi instinctiv supse de două ori bulbul susetei căzând apoi din nou pradă somnului. Îi ridică păturica până sub bărbie şi-i aruncă un sărut imaginar cu vârfurile buzelor.

— O minune gândi Dragoş sufocat de dragostea ce-o simţea pentru el şi pentru Alina, fetiţa cu părul bălai.

Iubirea pentru Camelia femeia ce-i ţinea inima pe jar şi acum după un deceniu de când o cunoscuse. Se lăsă într-un genunchi lângă pat şi-i privi şuviţele de păr blond arămiu ce-i acopereau faţa. Le prinse cu vârfurile degetelor, încetişor să n-o trezească şi le aşeză într-o parte descoperindu-i faţa. Privi cu dragoste fruntea ce adunase primele riduri, sprâncenele care încadrau atât de frumos ochii de smarald, închişi acum. Nasul uşor cârn dar semeţ ce trona deasupra buzelor fermecătoare. Simţea că-l doare în piept de atâta iubire, câte îi oferise femeia asta. În astfel de clipe nu mai era sigur că ar trebui să plece. Cu toate asigurările repetate ale doctorului Dumitrescu, cu toate testele reuşite de cei de la tehnic simţea că nu-i prea corect, faţă de familia lui. Părea prea riscant ce avea de gând să facă. Dar motorul trebuia testat, testat cu un echipaj uman. Cine s-o facă dacă nu el? Ştia că e cel mai bun, aşa fusese

întotdeauna. Doar că priorităţile din viaţa începuseră să se schimbe de când apăruse Camelia, apoi din nou după ce veni pe lume Alina, iar acum din nou când apăruse Rareş. Înainte nimic nu-l înfricoşa, acum doar gândul că ar putea să nu-i mai vadă, îl speria. Se ridică şi ieşi, fără tragere de inimă, din cameră. Azi avea testare în centrifuga gravitaţională, aşa că se grăbi la institut pentru a fi pregătit atunci când doctorul voia să înceapă.

— Dragoş, e cazul să fixăm o dată. Toate testele sunt bune, n-are rost s-o mai lungim.

— Bine, hotărâţi dumneavoastră. Eu sunt pregătit oricând.

— Ştiu, asta. Dar m-am gândit că vrei să vorbeşti cu familia, să...

— Am vorbit cu soţia, ea înţelege riscurile.

— Bine! Rămâne stabilit. Ia-ţi liber până te caut eu.

***

Stătea lăsat pe spate în scaunul de pilotaj şi privea poza familiei. Camelia i-o dăduse înainte de salt. Mai avea 30 de minute până la terminarea resurselor de oxigen. În ultimele două ore, de când fusese aruncat în necunoscut, încercase totul. În van, motorul nu mai pornea. Nici nu avea cum, energia era la un nivel prea redus. Transmise ultimul mesaj

acasă, asta dacă îl va intercepta cineva vreodată. Era departe, nu avea un punct de reper pentru a face o măsurătoare. Însă conform datelor obţinute de la calculatorul de navigaţie, nu se mai afla în Calea Lactee. Cine ştie cât de departe fusese aruncat de ultimul salt. Nu era claustrofob dar cabina navetei începuse să i se pară prea mică. De fapt era de înţeles fusese proiectată pentru acest salt. Cine s-ar fi gândit că avea să rămână blocat aici un timp. „Timp. Şopti Dragoş”. E unul din lucrurile care nu le avea acum. Privi din nou faţa zâmbitoare a Claudiei, ochii albaştri ai Alinei şi zâmbetul inocent al lui Rareş „Niciodată n-o să-i mai strâng în braţe, NICIODATĂ”! Zbieră Dragoş şi lacrimile începură să-i invadeze ochii, apoi pluteau cristaline lipsite de gravitaţie în puţinul aer ce-l înconjura... Ceda, asta nu era bine. Îşi spuse în minte, ştergându-şi lacrimile, dar ce mai conta? Nimeni nu-l vedea, nimeni nu-l va mai vedea vreodată. Nava îi va fi sicriul, orbecăind la infinit prin spaţiu până când va întâlni vreun obstacol. Zâmbi trist gândindu-se la obsesia lui pentru spaţiu. Întotdeauna îşi dorise să zboare în spaţiu. „Ei bine, acum o faci pentru totdeauna. Sper că îţi ajunge”! Strigă el într-un nou acces de furie neputincioasă.

— Atenţie Nivelul oxigenului la nivel critic. Se auzi o voce robotică.

Dragoş apăsă câteva taste şi pe ecran îi apăru un şir lung de date. „ 8%. Cam 12 minute. Hmm, hai să mai încerc o dată blestematul ăsta de motor”. Reluă toată rutina de comandă pentru pornirea navetei, însă nu se întâmplă nimic. Doar că pe ecran apăru o nouă atenţionare de nivel energie critic. „Asta e, se pare că aşa a trebuit să se termine”. Ridică din nou poza şi o privi simţind cum ochii i se umezesc. „Cum naiba am ajuns aici? Aşa ceva nu trebuia să se întâmple”. Gândindu-se la zecile de teste ce ieşiseră bine. La naiba! Şi izbi cu pumnul în geamul lateral, o dată de două ori, până îi amorţi mâna. Privi din nou poza dar nu reuşi să vadă bine, ochii îi erau în ceaţă din cauza lacrimilor. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi privi iar poza. „Vă iubesc! Doamne cât vă iubesc”. Gândindu-se că-i era dor de ei, de familia lui. De glumele lor copilăreşti, de zâmbetul inocent al copiilor. Chiar şi de certurile lor, îi era dor. Îi era dor de ce simţea în prezenţa lor, în prezenţa ei. Lăsă capul pe consola din faţa lui şi strânse poza la piept. Deodată percepu un zgomot, ca un şuierat. Sau i se păruse şi imaginaţia îi juca feste? Nu se mişcă, dar îşi domoli respiraţia aproape uitând să mai respire. Da, se auzea ceva, un fel de şuierat. Ca şi cum un furtun era spart şi scăpa aer. „Ce mai contează acum”. Îşi zise, cu două minute mai repede sau mai târziu

tot aia e. Apoi şuieratul se opri. Săltă capul curios uitându-se împrejur. Nu vedea şi nu auzea nimic. Pesemne că i se păruse. Puse totul pe seama stresului. Apoi simţi cum tensiunea îi creşte la cote maxime. Trapa laterală, cea prin care intrase în navetă se deschise. Instinctiv îşi duse mâna la gură într-o încercare disperată de a-şi ţine respiraţia. Dar nu se întâmpla nimic. În mod normal, frigul spaţiului, ar fi trebuit să-l omoare instantaneu înainte ca lipsa aerului s-o facă. Dar ciudat, cu toate că uşa era deschisă larg, putea respira. „Aşa ceva e imposibil, să existe aer în spaţiu? Probabil că visez, sunt inconştient şi visez”. Dar, după ce se ciupi de câteva ori de braţ, îşi dădu seama că nu halucinează. „Dar cum”? Prin minte îi treceau zeci de ipoteze pe care le respingea la fel de repede precum apăreau. „Sunt mort şi asta-i ce se întâmplă după ce mori ? Sau se întâmplă ceva inexplicabil”. Privea cu groază la uşa deschisă spre neant. Pentru că dincolo de marginea navetei nu mai era nimic. Doar stelele se vedeau, la o distanţă infinită, sclipind în negura spaţiului. Se uită în jur după un obiect pe care să-l arunce afară. Voia să vadă ce se întâmplă. Desprinse masca de oxigen din amalgamul de curele şi fire ce-o însoţeau. Încolăci firele şi curelele în jurui, apoi o aruncă. Acesta zbură încetişor şi la aproximativ 2 metri se lovi de ceva invizibil,

apoi căzu la fel de încet oprindu-se pe o podea invizibilă. Părul i se ridică pe ceafă şi pe antebraţe de spaimă. „Wow, ce mama... Unde mă aflu”?

***

Întins pe canapeaua confortabilă din cabinetul psihologului, Dragoş, încerca să-şi amintească ultima misiune. Undeva în spatele lui doctoriţa scria ceva în carneţelul ei.

— Să reluăm, din clipa în care îţi aminteşti. După ce ai revenit pe pământ.

— Ciudat nu? Într-o clipă eşti undeva pierdut în spaţiu iar în următoarea te trezeşti la uşa casei tale. Ce nebunie!

— Dragoş nu asta e rolul meu, eu nu judec. Eu doar te ajut să îţi aduci aminte, te ajut să înţelegi, eventual să te ghidez acolo unde...

— Ştiu doctore, dar nu-i ciudat? Insistă Dragoş

— Deci ai ajuns la uşă? Ăsta e primul lucru ce ţi-l aminteşti?

— Mă gândeam dacă toată cursa mea în spaţiu fusese adevărată sau o închipuire. Apoi am observat că eram îmbrăcat în combinezonul de salt. Atunci mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Uşa s-a deschis şi Camelia a zbierat izbucnind în plâns şi mi-a sărit în braţe.

— Nu-ţi aminteşti cum ai ajuns la uşa casei tale?

— Nu, parcă veneam de undeva. Ştiu că m-am simţit protejat, în siguranţă.

— Poate fiind speriat de ultimul salt, acum că erai acasă, te-ai simţit în siguranţă.

— Şi asta, dar parcă era şi altceva. Ca şi cum cineva îţi ţinea spatele, te apăra. Genul ăsta de siguranţă.

— Altceva, îţi aminteşti?

— Atunci când Camelia a deschis uşa şi mi-a sărit în braţe, eu n-am reacţionat. N-am îmbrăţişat-o la rândul meu. Eu doar ziceam întruna „Nu suntem pregătiţi”.

— Pentru că ultimul tău salt a fost dezastros? Poate ai găsit o defecţiune şi de aceea ţi-ai spus că nu sunteţi pregătiţi. Dar despre navă? Ce poţi să-mi spui? Ţi-ai amintit ceva?

— Uite, am primit zeci de întrebări de la Institut. Am „vorbit” şi cu băieţii veseli de la guvern. Şi Dragoş ridică două degete îndoindu-le în semn de glumă. La fel le-am spus tuturor. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu nava. Nu-mi aduc aminte să fi ieşit din ea. Adică hai să fim serioşi cine ar fi ieşit? Era să fac, naibii, pe mine când trapa s-a deschis. Cum să faci un pas, dincolo de navetă, când vezi doar spaţiul infinit?

— Bine, aş vrea să-ţi propun o şedinţă de hipnoză.

— De acord, acceptă Dragoş după o perioadă de gândire, dar vreau ca soţia mea să fie prezentă.

***

Dragoş o cuprinse în braţe pe Camelia băgându-şi nasul în părul ei. Îi depuse un sărut la baza capului apoi trecu încet, încet s-o sărute pe gât întorcând-o cu faţa spre el. O privi câteva clipe, scăldându-şi iubirea în ochii ei verzi, apoi o sărută pe buze.

— Te iubesc.

— Te iubesc mai mult, mulţumesc că te-ai întors la mine.

— Apropo, vrei să-mi mai spui o dată ce s-a întâmplat la şedinţa de hipnoză? Ce mi-am amintit?

— Ai aterizat undeva la periferie şi ai dus nava la fier vechi.

— Aşa şi?

— Ai luat un taxi şi-ai venit acasă.

— Şi cu ce-am plătit?

— Eh pui şi tu atâtea întrebări. Zâmbi Camelia gudurându-se pe lângă el.

— Acuma serios, mi-am amintit ceva?

— Nu dragă, ţi-am mai spus. N-ai reuşit să-ţi aminteşti nimic.

***

Undeva într-un birou la Institut, Doctorul şi cei care asistaseră la şedinţa de hipnoză, semnau un document inscripţionat „Strict Secret”. Nimeni nu avea să cunoască detaliile misiunii. Într-adevăr omenirea nu era pregătită încă. Doar un noroc chior făcuse ca naveta să ajungă într-o regiune a universului unde-şi făcea veacul o specie pacifistă. Avertismentul fusese clar. ***„Acolo sunt pericole ce nu le puteţi gestiona încă. Nu sunteţi pregătiţi”.***